

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Av. del Baró de Càrcer, 37, 1r, la. 46001-València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 534 569.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Almudaina, 8 entresol-dreta.

07001-Palma de Mallorca.

Telèfon i Fax: 971 720 763.

Adreça Internet:

<http://www.eltemps.net>

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Coordinacló: Jaume Monzó.

Redacció de València: Núria Cadenas i Víctor Mace-
da.

Redacció de Barcelona: Enric Rimbau (*cap de redac-
ció*), Lluís Bonada, Oriol Cortacans (*Món*), Àlex Mi-
lian i Gemma Morales (*secretària de redacció*).

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Redacció de Perpinyà: Sebastià Girard.

Producció: Josep Agustí i Laia Carreras (*correcció
lingüística*), Miquel Benítez (*escàner i imatge*),
Vanessa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rúbriques: Francesc Bayarri, Toni Canís, Albert Clo-
sas, Salvador Cot, Martí Domínguez, Fabià Estapé,
Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Pere Gimferrer, Manuel
S. Jardí, Glòria Marcos, Joan Marí, Pere Martí, Joan F.
Mira, Joan Nebot, J. J. Pérez Benlloch, Miquel Ramon,
Pau Viciano, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pere Codonyan i Sebastià Girard (Catalunya Nord), Joan Lluís Ferrer (Eivissa), Carles Mar-
quès (Menorca), Anna Sàez (Lleida), Toni Solanelles
(Andorra).

Col·laboradors: Gemma Aguilera (EL TEMPS d'Eco-
nomia), Antoni Albalat, Esther Aleu, Toni Pau Antic,
Albert Balanzà, Arantxa Bea, Vicent Bello, Xavier Bru
de Sala, Francesc de Paula Burguera, Bea Cabezas,
Laia Campos, Marc Candela, Josep-Lluís Carod-Ro-
vira, Ferran Cases, Antoni Castel, Alfons Cervera, Jor-
di Cervera, Laia Climent, Eliseu T. Climent, Agustí
Colomines, Joan Corbera, Martí Crespo, Joan Esculies,
Jordi Finestres, Manuel Garcia, Cecília Garrigós, Josep
Gifreu, Xavier Graset, Josep Guia, Josep Iborra, Maite
Insa, Gani Jakupi, Salah Jamal, Miquel A. Limón, Jordi
Llavina, Iban L. Llop, Josep Maria López Llaví, Jo-
sep-Vicent Marquès, J. M. Martínez Polo, Jaume Mas-
déu, Montserrat Minobis, Alexandre Muns, Miquel-
Lluís Muntané, Gustau Munoz, Joan Nebot, Toni Payà,
Ricard Peris, Carles Pont, Joan Roura, Xavier Rubert
de Ventós, Ferran Sàez Mateu, Eduard Sanjuán, Jordi
Sebastià, Màrius Serra, Rosa Solbes, Marc Soler, An-
toni Strubell, Jordi Tejel, Josep-Maria Terricabras, Fe-
lip Tobar, Lourdes Toledo, Matthew Tree, Xulio Ricar-
do Trigo, Manuel Valencia, Àlvar Valls, Melissa Velert,
Sergi Verger, Vicenç Villatoro, Jordi Zamora.

Col·laboradors gràfics: Tina Bagué, Pere Bota, Gina
Calvet, Joan Celià, Rafa Gil, Xavier Gómez, Vicente
A. Jiménez, Salvador Llosà, Glòria Matamala, Jordi
Play, Marc Vila.

Disseny: Enric Satué.

Arxiu: Jesús Prats (*fotografia*), Rosa Serrano (*docu-
mentació*).

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).
Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido, Pere Ribalta (Bar-
celona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Quica Sena.

Administració: Susanna Alacreu, Pilar Martí
i Assumpció Palau.

Fotomecànica i impressió: Rivadeneyra, SA.

Dipòsit legal: V-853-1984.

Preu a la Catalunya Nord: 3,04 euros.

(S'hi inclouen les despeses de transport)

Cap part d'aquesta publicació pot ser reproduïda per cap mitjà, ja siga mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, o qualsevol altre, sense permís de l'editor.

L Acadèmia Valenciana de la Llengua aprovava, el passat 9 de febrer, un dic-
tamen sobre "la denominació i l'entitat del valencià". Abans d'emetre cap
valoració sobre els continguts d'aquest text, cal comprendre les implicacions
de la seua gènesi. I això, tant pel caràcter polític del mateix ens que l'ha pre-
sentat —la tria de noms per a ocupar les 21 cadires de l'AVL es va fer seguint una es-
tricta "quota" política que comportava designacions pel PP, del PSPV-PSOE i "de con-
sens"—, com pel tortuós camí que ha recorregut el text fins a la seua votació i publica-
ció definitiva, i que inclou tant la irrupció del conseller de Cultura i Educació, Alejan-
dro Font de Mora, interrompent teatralment el ple de l'AVL i la votació, el 22 de de-
sembre del 2004, com les posteriors negociacions entre membres de l'AVL i polítics
de signe divers per retocar el text i garantir-ne l'aprovació (Esteban González Pons,
conseller portaveu del Govern valencià; Ernest Maragall, secretari del Govern català;
Joan Rigol, expresident del Parlament del Principat de Catalunya, o el mateix presi-
dent Francesc Camps són alguns dels noms propis). A més, encara, del fet de les de-
claracions contradictòries que el Govern valencià ha realitzat una vegada fet públic el
text, i que han passat de la "satisfacció" expressada per González Pons en nom del
Consell al no-reconeixement jurídic ni polític que li ha dedicat Camps menys de vint-
i-quatre hores després, i després d'alguns exabruptes sorgits de les files del seu partit.

És per això, possiblement, que les opinions que ha suscitat el dictamen en el món
científic i cultural tenen un component important de prudència —o fins i tot, de re-
ticència, segons com—. D'entrada, hi ha una satisfacció generalitzada pel fet que s'ha-
ja realitzat, finalment, un reconeixement explícit de la unitat de la llengua catalana
(una obvietat científica que l'AVL difícilment pot deixar de mantenir sense assumir el
cost d'un definitiu desprestigi), perquè se citen els territoris on es parla i perquè es re-
coneix que el terme "català" té igualment tradició històrica al País Valencià. Ara bé:
tot i aquest reconeixement, el dictamen suscita interrogants que cal tenir ben presents:
per què, si "la denominació històrica de valencià ha coexistit amb la de català, docu-
mentada en determinades fonts valencianes", com expressa el dictamen, després
aquest ja no és un terme "adequat" o "vàlid", com sí que ho són valencià o llengua va-
lenciana? Per què es proposa l'ús d'un mot que designa una part de l'idioma (valen-
cià) per anomenar el conjunt? Quines implicacions pot comportar, per a una llengua
—una llengua amb prestigi però en una situació de debilitat social evident, val a dir—,
l'acceptació de codificacions diferents per a alguns dels seus territoris (on tenen acadè-
mies diferents, i noms diferents, i etcètera)? Per què no hi ha una resolució clara quant
a la qüestió onomàstica i es trasllada a l'àmbit de la pragmàtica política la decisió so-
bre el nom, si tant la romanística internacional com l'àmbit universitari fa molt de
temps que han aclarit qualsevol dubte sobre el tema? O encara: és lícit posar en una
balança determinada legislació vigent —al cap i a la fi una convenció política, i varia-
ble— i, a l'altra, la ciència, per mirar de trobar "un equilibri" que, per tant, sempre anirà
en detriment de la raó científica? Pensem-hi.

Als nostres lectors

El 20 de febrer l'estat espanyol convoca una consulta per a referendar el Tractat per a una constitució per a la UE. Tot i la transcendència de la cita, la major part de partits polítics actuen com si es tractés d'un campanya electoral més, tot i que no ho és. Per això, en aquest número del setmanari hem intentat plantejar algunes qüestions que poden ser-nos útils per reflexionar sobre els continguts concrets del text constitucional. Perquè és important que ens aturem a pensar que ens convé triar en un moment històric, que definirà quina Europa es construeix: més o menys social, amb espai o no per a les nacions sense estat, més o menys pragmàtica...

No hi ha gaires matisos, tot o res, sí o no (a banda de l'abstenció —que caldrà analitzar en el seu cas—, el vot blanc i el nul), per a una gran decisió. I, a més, no hi haurà una propera legislatura per rectificar si el resultat no ens ha satisfet.

Enric Rimbau, cap de redacció